A

Azwel bin Mohd Ali lwn Pendakwa Raya

B

MAHKAMAH RAYUAN (PUTRAJAYA) — RAYUAN JENAYAH NO S-05–325 TAHUN 2010
RAMLY ALIAZHAR MA'AH DAN ABDUL AZIZ ABDUL RAHIM HHMR
15 MEI 2012

C

Undang-Undang Jenayah — Kanun Keseksaan — s 304(a) — Hukuman — Rayuan — Perayu merupakan seorang 'youthful offender' dan pesalah pertama — Sama ada hukuman sepuluh tahun penjara 'excessive' — Faktor-faktor yang

D

dipertimbangkan — Sama ada prinsip kepentingan awam mengatasi kepentingan peribadi — Sama ada ciri 'deterrence' dan 'rehabilitation' diberi imbangan yang wajar — Sama ada terdapat sebab untuk mahkamah rayuan campur tangan

Perayu, pada asalnya, telah didakwa di bawah s 302 Kanun Keseksaan('Kanun')

E

kerana melakukan pembunuhan terhadap si mati. Sebelum perbicaraan dimulakan, pendakwa raya telah mengemukakan pertuduhan pindaan di bawah s 304(a) Kanun yang sama. Perayu telah mengaku salah ke atas pertuduhan pindaan tersebut dan Mahkamah Tinggi telah menjatuhkan hukuman sepuluh tahun penjara dari tarikh tangkap. Perayu tidak berpuas hati

F

dengan hukuman tersebut dan memfailkan notis rayuan ke Mahkamah Rayuan. Di dalam kes ini, pada tarikh kejadian pada asalnya, si mati dan perayu duduk berbual di bawah rumah sambil menghidu gam. Perayu juga sedang minum 'Mohtoku'. Mereka cabar mencabar antara satu sama lain

G

untuk bergaduh. Pergaduhan terjadi di padang berhampiran. Pergaduhan awal telah dileraikan oleh seorang saksi yang melihat pergaduhan tersebut. Perayu telah balik ke rumah, tetapi telah datang semula mencari si mati di tempat kejadian, dengan sebilah gunting di dalam poketnya. Si mati mengusir perayu dan membaling batu ke arah perayu. Balingan batu tersebut terkena belakang

H

perayu dan akibatnya perayu terjatuh. Dalam pergaduhan tersebut perayu telah menikam sebanyak empat kali ke badan si mati dan satu daripada tikaman tersebut telah terkena jantungnya yang akhirnya menyebabkan kematian. Di mahkamah ini, perayu memohon agar perayu dihantar ke Sekolah Henry Gurney di bawah s 76 Akta Kanak-Kanak 2001 ('Akta')

I

sehingga beliau mencapai umur 21 tahun atau secara alternatif, perayu dikenakan hukuman penjara minima iaitu lima tahun penjara dari tarikh tangkap. Sebaliknya, pihak pendakwa raya menekankan lebih kepada kepentingan awam; kepentingan awam mengatasi kepentingan peribadi; dan jenis kesalahan yang dilakukan adalah suatu kesalahan yang sangat serius, yang

menyebabkan kehilangan nyawa yang juga menjejaskan kepentingan keluarga si mati.

Diputuskan, menolak rayuan perayu:

(1) Pihak perayu telah gagal meyakinkan mahkamah ini yang hukuman sepuluh tahun penjara yang dikenakan oleh Mahkamah Tinggi setelah mengambil kira fakta sekeliling kes berkenaan, adalah 'excessive' memandangkan hukuman maksima bagi setiap kesalahan di bawah s 304(a) Kanun Keseksaan telah pun dinaikkan oleh Parlimen daripada 20 tahun penjara kepada 30 tahun penjara serta denda. Perayu juga gagal meyakinkan mahkamah ini bahawa hukuman yang dikenakan merupakan sesuatu yang 'illegal or otherwise not a proper sentence having regard to all the facts disclosed or that the court has clearly erred in applying correct principles in the assessment of sentence' (lihat perenggan 16).

(2) Mahkamah perlu seimbangkan ciri 'deterrence' dengan ciri 'rehabilitation' di dalam mengenakan hukuman yang setimpal dan berpatutan — 'to strike a right balance between the two'. Sesuatu hukuman yang berciri 'deterrence' bukan sahaja menghalang perayu daripada mengulangi kesalahannya di masa akan datang, tetapi juga perlu menghalang orang lain daripada melakukan kesalahan yang sama; manakala hukuman yang berciri 'rehabilitation' bertujuan untuk memulihkan perayu menjadi orang yang baik dan dapat diterima oleh masyarakat selepas menjalani hukuman berkenaan. Dalam pada itu kepentingan kaum keluarga si mati perlu juga diambil kira. Keselamatan masyarakat (*public safety*) perlu juga diambil kira. Kesalahan yang dilakukan oleh perayu di dalam kes ini, sedikit sebanyak telah menyebabkan 'anxiety and fear' di kalangan masyarakat terutamanya masyarakat setempat (lihat perenggan 21).

(3) Walaupun faktor umur dan pesalah pertama boleh dianggap sebagai suatu 'mitigating factor' namun, memandangkan kesalahan yang dilakukan adalah serius dan kepentingan dan keselamatan awam perlu dilindungi, maka faktor umur dan pesalah pertama itu kurang membawa kesan. Faktor kesalahan yang serius dan kepentingan serta keselamatan awam mengatasi kedudukannya. Oleh itu, pertimbangan bahawa perayu berumur 17 tahun dua bulan (seorang '*youthful offender*') semasa kesalahan dilakukan dan juga beliau merupakan seorang pesalah pertama tidak dapat menghakiskan pertimbangan kepentingan dan keselamatan awam berkaitan suatu kesalahan yang sangat serius, yang patut dan perlu diberikan keutamaan bagi menetapkan hukuman ke atas perayu (lihat perenggan 26).

(4) Begitu juga pertimbangan pengakuan salah (*guilty plea*) oleh perayu terhadap kesalahan berkenaan. Faktor tersebut juga tidak begitu kuat

untuk mengetepikan faktor kepentingan dan keselamatan awam yang telah diperjelaskan di atas. Faktor berkepentingan dan keselamatan awam adalah merupakan pertimbangan yang paling utama dan mendahului pertimbangan-pertimbangan yang lain (lihat perenggan 30).

(5) Berdasarkan tren hukuman yang dikenakan sebelum ini bagi kesalahan di bawah s 304(a) Kanun, hukuman penjara sepuluh tahun yang dikenakan ke atas perayu (berdasarkan hukuman maksimum selepas pindaan ie 30 tahun penjara) adalah berpatutan, dan tentunya tidak 'excessive' sama sekali. Mahkamah ini tidak perlu campur tangan untuk mengurangkan hukuman tersebut (lihat perenggan 33).

(6) Permohonan perayu untuk menghantar beliau ke Sekolah Henry Gurney di bawah s 76 Akta juga tidak bermerit dan tidak bersesuaian setelah mengambil kira fakta di sekeliling terjadinya kesalahan tersebut dan juga faktor kepentingan dan keselamatan awam yang telah dijelaskan di atas (lihat perenggan 34).

[English summary

Tha appellant, was originally charged under s 302 of the Penal Code ('Code') for committing a murder of the deceased. Before the trial commenced, the prosecution tendered an amended charge under s 304(a) of the same Code. The appellant pleaded guilty on the amended charge and the High Court imposed a sentence of ten years imprisonment from the date of arrest. The appellant, not satisfied with the sentence, filed a notice of appeal to the Court of Appeal. In this case, on the date of incident, originally, the deceased and the appellant were sitting and chatting under the house while sniffing gum. The appellant was also drinking 'Mohtoku'. They challenged each other to a fight. The fight took place in a nearby field. The earlier fight was pulled apart by one of the witness who saw the fight. The appellant had gone back home, but had came back to look for the deceased at the place of incident, with a pair of scissors in his pocket. The deceased chased away the appellant and threw stones on the appellant. The stone hit the appellant's back and caused the appellant to fall down. In the fight, the appellant stabbed the deceased four times on his body and one of the stabs struck his heart which eventually caused death. In this court, the appellant pleaded that he be sent to the Henry Gurney School under s 76 of the Child Act 2001 ('Act')until he attained 21 years old or alternatively, the appellant be imposed with minimum sentence of imprisonment ie five years from the date of arrest. On the other hand, the prosecution impressed more on the public interest; public interest outweighed personal interest; and the type of offence committed was a very serious offence, which caused loss of life which also affected the interest of the family of the deceased.

Held, dismissing the appellant's appeal:

(1) The appellant had failed to convince the court that the sentence of ten

years imprisonment, that was meted out by the High Court upon considering the surrounding facts of the case, was excessive as the maximum sentence for every offence under s 304(a) of the Penal Code had been increased by the Parliament from 20 years to 30 years together with fine. The appellant had also failed to convince the court that the sentence imposed was something that was illegal or otherwise not a proper sentence having regard to all the facts disclosed or that the court had clearly erred in applying correct principles in the assessment of sentence (see para 16).

(2) The court must strike a balance between the elements of 'deterrence' with 'rehabilitation' in imposing the appropriate and just sentence - to strike a right balance between the two. A sentence which have deterrent feature should not only deter the appellant from repeating the offence in the future but must also deter others from committing the same offence; whereas the sentence with the feature of rehabilitation was to reform the appellant to becoming a better person and acceptable in the society after serving his sentence. At the same time the interest of the family of the deceased must also be taken into account. The public safety must be considered. The offence committed by the appellant in this case had, more or less, caused anxiety and fear among the society especially the society in that area (see para 21).

(3) Although the factors of age and first time offender could be considered as mitigating factors, however, as the offence committed was serious and the public interest and safety must be protected, thus the factors of age and first time offence did not carry much weight. The factors of serious offence and public interest and safety overridden the position. Therefore, the consideration that the appellant was of 17 years and 2 months (youthful offender) when the offence was committed and also he was a first time offender did not strip the consideration for public interest and safety with regards to a very serious offence which must and ought to be given priority in fixing the sentence against the appellant (see para 26).

(4) The same goes to the guilty plea by the appellant on the offence. That factor was also not as strong to outweigh the factors of public interest and safety which had been explained above. The factors of public interest and safety was the primary consideration and take precedence of all the other considerations (see para 30).

(5) Based on the trend of sentences imposed before this for the offence under s 304(a) of the Code, the sentence of ten years imprisonment which was meted out to the appellant (based on the maximum sentence after the amendment ie 30 years imprisonment) was appropriate, and obviously not excessive at all. This court need not interfere to reduce the sentence (see para 33).

A (6) The appellant's application to send him to the Henry Gurney School under s 76 of the Act was also without merit and not suitable after taking into account the surrounding circumstances of the commission of the offence as well as the factors of public interest and safety which was explained above (see para 34).]

B

Nota-nota

Untuk kes-kes mengenai s 304(a), lihat *Mallal's Digest* (4th Ed, 2012 Reissue) perenggan 1942–1944.

C **Kes-kes yang dirujuk**

Bhandulananda Jayatilake v PP [1982] 1 MLJ 83, MP (dirujuk)
Dato' Seri Anwar bin Ibrahim v PP [2002] 3 MLJ 193, MP (dirujuk)
Mohamad Abdullah Ang Swee Kang v PP [1988] 1 MLJ 167, MA (dirujuk)
D *PP v Ahmad Khairul Fa'ais bin Mat Dahlan & Ors* [2006] 5 MLJ 190; [2006] 6 CLJ 555, MT (dirujuk)
PP v Leo Say & Ors [1985] 2 CLJ 155, MT (dirujuk)
PP v Loo Choon Fatt [1976] 2 MLJ 256 (dirujuk)
PP v Low Kian Boon & Ors [2006] 6 MLJ 254; [2006] 3 CLJ 649, MT
E (dirujuk)
PP v Teh Ah Cheng [1976] 2 MLJ 186 (dirujuk)
Reg v JH Sargent (1975) 60 Cr App R 74, MR (dirujuk)

Undang-undang yang dirujuk

F Akta Kanak-Kanak 2001 s 76
Kanun Keseksaan ss 302, 304(a)

Rayuan daripada: Perbicaraan Jenayah No K45–12 Tahun 2009 (Mahkamah Tinggi, Kota Kinabalu)

G

Hamid Ismail (Hamid & Co) bagi pihak perayu.
Mohamad Abazafree Mohd Abas (PG Cyril a/l PG Chandradasa bersamanya) (Timbalan Pendakwa Raya) bagi pihak responden.

H **Ramly Ali HMR:**

[1] Pada asalnya, perayu telah didakwa di bawah s 302 Kanun Keseksaan kerana melakukan pembunuhan terhadap Mohamad Kahairul Azhar (si mati).
I Sebelum perbicaraan dimulakan pada 24 Ogos 2010, timbalan pendakwa raya telah mengemukakan pertuduhan pindaan di bawah s 304(a) Kanun yang sama. Perayu telah mengaku salah ke atas pertuduhan pindaan tersebut dan Mahkamah Tinggi Kota Kinabalu, Sabah telah menjatuhkan hukuman sepuluh tahun penjara dari tarikh tangkap (10 Januari 2010).

[2] Perayu tidak berpuas hati dengan hukuman tersebut dan memfailkan notis rayuan ke Mahkamah Rayuan. Rayuan perayu hanya terhadap hukuman sahaja.

FAKTA RINGKAS

[3] Pada 10 Januari 2010 lebih kurang jam 5 petang si mati dan perayu duduk berbual di bawah rumah sambil menghidu gam. Perayu juga sedang minum 'Mohtoku'. Mereka cabar mencabar antara satu sama lain untuk bergaduh. Pergaduhan terjadi di padang berhampiran. Mereka bergaduh menggunakan tangan, tin 'glue' (gam), dan juga botol. Bila si mati membaling botol ke arah perayu, perayu lari dan botol itu tidak mengena sasarannya. Keterangan saksi mengatakan perayu bersama-sama dua orang lain memukul si mati. Saksi tersebut memarahi mereka yang bergaduh dan menyuruh mereka balik ke rumah. Mereka seterusnya balik ke rumah.

[4] Tidak berapa lama kemudian perayu datang semula ke tempat kejadian untuk bertemu si mati. Si mati mengusir perayu dan membaling batu ke arah perayu. Balingan batu tersebut terkena belakang perayu dan akibatnya perayu terjatuh. Semasa terjatuh, sebilah gunting terjatuh daripada poket perayu. Perayu mengambil gunting tersebut dan menikam si mati di bahagian dada. Perayu menolak si mati dan menikam lagi perut si mati menggunakan gunting yang sama. Si mati berdarah dan perayu lari meninggalkan tempat kejadian dan gunting berkenaan dibuang. Si mati cuba untuk berlari balik ke rumah neneknya yang berdekatan dengan tempat kejadian, tetapi jatuh di pertengahan jalan.

[5] Si mati dihantar ke Hospital Kudat dan selepas itu dipindahkan ke Hospital Queen Elizabeth Kota Kinabalu. Pembedahan telah dijalankan, tetapi malangnya si mati meninggal dunia pada 12 Januari 2010 jam 1.20 petang. Post-mortem menunjukkan terdapat empat tikaman di badan si mati, di mana satu tikaman tersebut menusuk ke jantungnya, dan ianya menyebabkan kematian beliau. Tikaman tersebut adalah daripada senjata tajam seperti gunting.

[6] Di atas pengakuan fakta yang dibacakan mahkamah telah mendapati perayu bersalah dan mengsabitkannya dengan kesalahan di bawah s 304(a) Kanun Keseksaan seperti yang didakwa.

[7] Sebagai mitigasi, peguam perayu telah menghujahkan butir-butir berikut:

(a) perayu telah mengaku salah. Pengakuan salah menjimatkan masa mahkamah;

A (b) perayu merupakan seorang 'youthful offender' berumur 17 tahun 2 bulan semasa kejadian berlaku;

(c) kesalahan berlaku bukan merupakan sesuatu yang 'pre-meditated'; penggunaan gunting bukan sesuatu yang diniatkan, gunting tersebut digunakan apabila perayu diserang dengan batu oleh si mati;

B

(d) perayu sentiasa bekerjasama dengan pihak polis semasa penyiasatan dijalankan; dan

(e) perayu telah insaf dan menyesal; dan berazam tidak lagi mengulangi kesalahan serupa di masa akan datang.

C

[8] Peguam perayu memohon agar perayu (sebagai 'youthful offender') dihantar ke Sekolah Henry Gurney di bawah s 76, Akta Kanak-Kanak 2001, sehingga perayu mencapai umur 21 tahun.

D

[9] Secara alternatif, sekiranya mahkamah memutuskan tidak menghantar perayu ke Sekolah Henry Gurney, peguam perayu memohon agar perayu dikenakan hukuman penjara, minima ie lima tahun dari tarikh tangkap.

E **[10]** Pihak timbalan pendakwa raya, memohon hukuman berbentuk 'custodial sentence' yang setimpal dengan kesalahan perayu yang telah menyebabkan kehilangan suatu nyawa. Timbalan pendakwa raya telah menghujahkan butir-butir berikut:

F (a) hukuman maksima di bawah s 304(a) Kanun Keseksaan ialah 30 tahun penjara dan denda; kesalahan tersebut adalah merupakan suatu kesalahan yang sangat serius;

(b) hukuman mestilah merupakan hukuman yang 'deterrent';

G (c) kepentingan awam (*public interest*) merupakan pertimbangan utama yang perlu dipertimbangkan sebelum mahkamah menjatuhkan sesuatu hukuman; begitu juga kepentingan keluarga si mati; dan

(d) walaupun perayu berumur 17 tahun 2 bulan semasa kesalahan dilakukan dan juga beliau tidak mempunyai rekod kesalahan jenayah sebelumnya ia tidak begitu kuat untuk mengenepikan pertimbangan kepentingan awam dan juga memandangkan kesalahan yang dilakukan adalah satu kesalahan yang sangat serius.

H

[11] Semasa menjatuhkan hukuman pesuruhjaya kehakiman, telah menyatakan seperti berikut:

I

> In passing sentence, I take into consideration that you have pleaded guilty to the charge and that you have regretted what you have done. I take into consideration the facts of the case, your age, your family background; you are a first offender, and public interest.

I note that at the time of the offence you were not in school, you were not employed and you were involved in glue sniffing with your friends from the *kampung*.

I note that you come from a big and poor family where your father is a laborer, your eldest brother is unemployed and has a record for theft, and you have two other brothers who are unemployed and not doing anything.

In passing sentence, I take into consideration the gravity of the offence. You have taken the life of your friend in a fight which was not necessary. You should have thought about this instead of regretting about it later on. You should have thought of the pain and suffering you have caused to the family of the deceased.

In passing sentence, I consider the submissions of both counsel and prosecution and your plea for a lenient sentence.

I sentence you to ten years imprisonment from the date of arrest.

DI MAHKAMAH RAYUAN

[12] Di mahkamah ini, kedua-dua pihak perayu dan timbalan pendakwa raya mengulangi hujahan-hujahan yang sama seperti yang telah dihujahkan di Mahkamah Tinggi. Peguam perayu tetap memohon agar perayu di hantar ke Sekolah Henry Gurney di bawah s 76 Akta Kanak-Kanak 2001 sehingga beliau mencapai umur 21 tahun atau secara alternatif, perayu dikenakan hukuman penjara minima ie lima tahun penjara dari tarikh tangkap (10 Januari 2010).

[13] Timbalan pendakwa raya juga mengulangi hujahan yang sama dengan penekanan lebih kepada mahkamah patut memberi keutamaan kepada kepentingan awam; kepentingan awam mengatasi kepentingan peribadi; dan jenis kesalahan yang dilakukan adalah suatu kesalahan yang sangat serius, yang menyebabkan kehilangan nyawa yang juga menjejaskan kepentingan keluarga si mati.

[14] Setelah menimbangkan hujahan-hujahan kedua-dua pihak dan juga alasan penghakiman pesuruhjaya kehakiman berkenaan, mahkamah ini berpendapat pesuruhjaya kehakiman telah pun menimbangkan pertimbangan-pertimbangan yang perlu dipertimbangkan secara sah di sisi undang-undang sebelum menjatuhkan hukuman berkenaan. Mahkamah Rayuan tiada sebab untuk mencampur tangan di dalam hukuman tersebut memandangkan hukuman tersebut bukan 'manifestly inadequate or excessive or illegal or otherwise not a proper sentence having regard to all the facts disclosed.' Ketegasan ini adalah selaras dengan keputusan Mahkamah Persekutuan di dalam kes *Dato' Seri Anwar bin Ibrahim v Public Prosecutor* [2002] 3 MLJ 193 di mana Mohamed Dzaidin CJ pernah memutuskan seperti berikut:

A … It is of the upmost importance to stress here that the appellate court will not normally alter the sentence unless it is satisfied that the sentence passed by the lower court is manifestly inadequate or excessive or illegal or otherwise not a proper sentence having regard to all the facts disclosed or that the court has clearly erred in applying disclosed or that the court has clearly erred in applying correct principles in the assessment of sentence, see *Public Prosecutor v Loo Choon Fatt* [1976] 2 MLJ 256.
B

[15] Keengganan mahkamah ini untuk campur tangan di dalam hukuman yang dikenakan oleh Mahkamah Tinggi di dalam kes ini adalah juga berlandaskan kepada keputusan Mahkamah Persekutuan di dalam kes
C *Bhandulananda Jayatilake v Public Prosecutor* [1982] 1 MLJ 83 yang menyatakan:

Therefore sentences do vary in apparently similar circumstances with the habit of mind of the particular judge. It is for that reason also that this court has said it again and again that it will not normally interfere with sentences, and the possibility or
D even the probability, that another court would have imposed a different sentence is not sufficient, per se, to warrant this court's interference.

[16] Di dalam kes ini pihak perayu telah gagal meyakinkan mahkamah ini
E yang hukuman sepuluh tahun penjara yang dikenakan oleh Mahkamah Tinggi setelah mengambil kira fakta sekeliling kes berkenaan, adalah 'excessive' memandangkan hukuman maksima bagi setiap kesalahan di bawah s 304(a) Kanun Keseksaan telah pun dinaikkan oleh Parlimen daripada 20 tahun penjara kepada 30 tahun penjara serta denda. Perayu juga gagal meyakinkan
F mahkamah ini bahawa hukuman yang dikenakan merupakan sesuatu yang 'illegal or otherwise not a proper sentence having regard to all the facts disclosed or that the court has clearly erred in applying correct principles in the assessment of sentence'.

G **[17]** Mahkamah Tinggi dan juga mahkamah ini telah mengambil kira bahawa di dalam kes ini terdapat isu kepentingan awam (*public interest*) dan juga isu kepentingan peribadi perayu yang perlu dipertimbangkan sebelum hukuman dikenakan. Walau bagaimanapun Mahkamah Tinggi dan juga mahkamah ini telah memakai prinsip bahawa kepentingan awam mengatasi
H kepentingan peribadi.

[18] Di dalam kes *Public Prosecutor v Loo Choon Fatt* [1976] 2 MLJ 256, Hashim Yeop Sani J, pernah memutuskan:

I One of the main considerations in the assessment of sentence is of course the question of public interest. On this point I need only quote a passage from the judgment of *Hilbery J n Rex v Kenneth John Ball* as follows:

In deciding the appropriate sentence a court should always be guided by certain considerations. The first and foremost is the public interest.

[19] Di dalam mengenakan hukuman terhadap perayu di dalam kes ini, mahkamah ini bersetuju bahawa Mahkamah Tinggi telah melaksanakan pertimbangan yang betul seperti yang pernah digariskan oleh Mahkamah Persekutuan di dalam kes *Mohamad Abdullah Ang Swee Kang v PP* [1988] 1 MLJ 167 seperti berikut:

> In assessing the length of custodial sentence, the court must look at the overall picture in perspective by considering, firstly, the gravity of the type of offence committed; secondly, the facts in the commission of the offence; thirdly, the presence or absence of mitigating factors, and fourthly, the sentences that have been imposed in the past for similar offences to determine the trend of sentencing policy, if any.

[20] Di dalam kes *Reg v JH Sargent* (1975) 60 Cr App R 74, Mahkamah Rayuan England pernah memutuskan:

> Those classical principles are summed up in four words retribution, deterrence, prevention and rehabilitation. Any judge who comes to sentence ought always to have those for classical principles in mind and to apply them to the facts of the case to see which of them has the greatest importance in the case with which he is dealing.

[21] Di dalam kes ini mahkamah perlu seimbangkan ciri 'deterrence' dengan ciri 'rehabilitation' di dalam mengenakan hukuman yang setimpal dan berpatutan — 'to strike a right balance between the two.' Sesuatu hukuman yang berciri 'deterrence' bukan sahaja menghalang perayu daripada mengulangi kesalahannya di masa akan datang, tetapi juga perlu menghalang orang lain daripada melakukan kesalahan yang sama; manakala hukuman yang berciri 'rehabilitation' bertujuan untuk memulihkan perayu menjadi orang yang baik dan dapat diterima oleh masyarakat selepas menjalani hukuman berkenaan. Dalam pada itu kepentingan kaum keluarga si mati perlu juga diambil kira. Keselamatan masyarakat (public safety) perlu juga diambil kira. Kesalahan yang dilakukan oleh perayu di dalam kes ini, sedikit sebanyak telah menyebabkan 'anxiety and fear' di kalangan masyarakat terutamanya masyarakat setempat.

[22] VT Singham J di dalam kes *Public Prosecutor v Ahmad Khairul Fa'ais bin Mat Dahlan & ors* [2006] 5 MLJ 190; [2006] 6 CLJ 555 pernah menyatakan:

> The court, in sentencing any prisoner, has an obligation to have regard to the public's expectation of what an appropriate punitive period of imprisonment should be having regard to all the relevant circumstances.

[23] Kesalahan yang dilakukan adalah merupakan suatu kesalahan yang sangat serius. la telah menyebabkan kehilangan nyawa. Pergaduhan awal telah pun dileraikan oleh seorang saksi yang melihat pergaduhan tersebut. Perayu

telah balik ke rumah, tetapi telah datang semula mencari si mati di tempat kejadian, dengan sebilah gunting di dalam poketnya. Ini merupakan persediaan awal beliau untuk menyebabkan kecederaan serius kepada si mati. Perayu telah menikam sebanyak empat kali ke badan si mati (bukan sekali) dan satu daripada tikaman tersebut telah terkena jantungnya yang akhirnya menyebabkan kematian. Tindakan si mati membaling batu dan terkena di belakang perayu, tidak mencukupi untuk memberi laluan kepada perayu untuk menggunakan sebilah gunting dan menikam si mati sebanyak empat kali. Tindakan tersebut bukan merupakan suatu 'self-defence'. Pokoknya suatu nyawa telah hilang dan pada perayu, nyawa si mati adalah terlalu 'murah'.

[24] Hukuman yang setimpal dalam fakta kes ini ialah suatu tempoh penjara yang agak panjang supaya pihak penjara dapat 'rehabilitate' perayu secukupnya. Orang seperti perayu perlu dipisahkan daripada masyarakat bagi tempoh yang mencukupi untuk proses 'rehabilitation', setelah mengambil kira semua kepentingan yang telah dinyatakan di atas.

[25] Peguam perayu juga menghujahkan bahawa perayu adalah merupakan seorang 'youthful offender' dan pesalah pertama dan dengan itu memohon hukuman yang lebih ringan.

[26] Seperti yang dinyatakan di atas, kesalahan-kesalahan di bawah s 304(a) Kanun Keseksaan adalah merupakan suatu kesalahan yang sangat serius — yang melibatkan kehilangan suatu nyawa manusia. Fakta juga menunjukkan kesalahan tersebut bukan dilakukan secara 'innocence' ataupun sebagai 'self-defence'. Perayu telah datang semula mencari si mati dan berlaku pergaduhan sekali lagi di mana perayu telah menggunakan gunting (yang dibawa di dalam poketnya) untuk menikam badan si mati sebanyak empat kali. Oleh itu, walaupun faktor umur dan pesalah pertama boleh dianggap sebagai suatu 'mitigating factor' namun, memandangkan kesalahan yang dilakukan adalah serius dan kepentingan dan keselamatan awam perlu dilindungi, maka faktor umur dan pesalah pertama itu kurang membawa kesan. Faktor kesalahan yang serius dan kepentingan serta keselamatan awam mengatasi kedudukannya.

[27] 'If a person is not too young to commit a serious offence under the law then he is not too young to suffer penalties therefore prescribed by the law. If age alone were the sole determining factor in the severity of punishment for the offence committed, and not for not imposing a corrective custodial sentence, then it may be impossible to envisage the horrifying spectacle of the community having on its midst an unrestrained brood of offender of tender year on prowl' (lihat: *Public Prosecutor v Teh Ah Cheng* [1976] 2 MLJ 186).

[28] Di dalam isu yang sama, mahkamah ini bersetuju dengan pendapat KN

Segara J di dalam kes *Public Prosecutor v Low Kian Boon & Ors* [2006] 6 MLJ 254; [2006] 3 CLJ 649 yang menyatakan:

> Serious crimes committed by youth seem to be on the rise and wrong signals would be sent to youth and the public at large then with kid gloves, should they ever be convicted of such crimes, if deterrent sentences are not meted out to impress upon these youth and like-minded offended that crime does not pay.

[29] Oleh itu, pertimbangan bahawa perayu berumur 17 tahun 2 bulan (seorang 'youthful offender') semasa kesalahan dilakukan dan juga beliau merupakan seorang pesalah pertama tidak dapat menghakiskan pertimbangan kepentingan dan keselamatan awam berkaitan suatu kesalahan yang sangat serius, yang patut dan perlu diberikan keutamaan bagi menetapkan hukuman ke atas perayu.

[30] Begitu juga pertimbangan pengakuan salah (*guilty plea*) oleh perayu terhadap kesalahan berkenaan. Faktor tersebut juga tidak begitu kuat untuk mengetepikan faktor kepentingan dan keselamatan awam yang telah diperjelaskan di atas. Faktor berkepentingan dan keselamatan awam adalah merupakan pertimbangan yang paling utama dan mendahului pertimbangan-pertimbangan yang lain. Prinsip ini pernah diterima pakai di dalam kes *Public Prosecutor v Leo Say & Ors* [1985] 2 CLJ 155 di mana telah diputuskan:

> As I have said earlier, all three pleaded guilty. Although they are entitled to some credit for that, it must be set off against the enormity and seriousness of the crime that they have committed.

[31] Di mahkamah ini, kami bersetuju dengan hujahan oleh timbalan pendakwa raya seperti berikut:

> The court should not be over-sympathetic to the Appellant and should also take into consideration the interest of the public especially, the interest of the family of the deceased. Although that the Appellant do not have intention in causing death to the deceased, did the Appellant showed any mercy when he stabbed the deceased 4 times on his chest which one of it causes his death. So, did the Appellant deserve any mercy from the Court when he himself had acted mercilessly against another human being?

[32] Mahkamah Persekutuan di dalam kes *Mohamad Abdullah Ang Swee Kang* pernah memutuskan bahawa salah satu pertimbangan yang perlu diambil kira di dalam menjatuhkan hukuman ialah 'the sentences that have been imposed in the past for similar offences to determine the trend of sentencing policy, if any'.

[33] Daripada senarai kes-kes yang melibatkan kesalahan di bawah seksyen yang sama, hitung panjang, kebanyakan kes-kes tersebut melibatkan hukuman di antara 8–14 tahun penjara (berdasarkan hukuman maksima sebelum pindaan ie 20 tahun penjara). Selepas pindaan, hitung panjang hukuman yang dikenakan ialah di antara 15–20 tahun penjara. Berdasarkan tren hukuman yang dikenakan sebelum ini bagi kesalahan di bawah s 304(a) Kanun Keseksaan, mahkamah ini berpendapat bahawa hukuman penjara sepuluh tahun yang dikenakan ke atas perayu (berdasarkan hukuman maksimum selepas pindaan ie 30 tahun penjara) adalah berpatutan, dan tentunya tidak 'excessive' sama sekali. Mahkamah ini tidak perlu campur tangan untuk mengurangkan hukuman tersebut.

[34] Permohonan perayu untuk menghantar beliau ke Sekolah Henry Gurney di bawah s 76 Akta Kanak-Kanak 2001 juga tidak bermerit dan tidak bersesuaian setelah mengambil kira fakta di sekeliling terjadinya kesalahan tersebut dan juga faktor kepentingan dan keselamatan awam yang telah dijelaskan di atas.

[35] Pada masa kesalahan terjadi (10 Januari 2010) umur perayu adalah 17 tahun 2 bulan. Pada masa pendengaran rayuan di Mahkamah Rayuan (15 Mei 2012) umur perayu telah pun mencapai 19 tahun 6 bulan. Sekiranya Perayu dihantar ke Sekolah Henry Gurney di bawah s 76 Akta Kanak-Kanak 2001, tempoh tahanannya di situ ialah sehingga perayu mencapai umur 21 tahun. Ini bermakna, sekiranya permohonan beliau dibenarkan, ini bermakna perayu hanya perlu berada di Sekolah Henry Gurney hanya bagi tempoh 1 tahun 6 bulan sahaja. Selepas itu, beliau akan dibebaskan. Mahkamah ini berpendapat bahawa tempoh 1 tahun 6 bulan tersebut adalah terlalu singkat dan sangat tidak mencukupi untuk menjalankan proses 'rehabilitation' (pemulihan) yang berkesan ke atas perayu. Atas alasan tersebut mahkamah tidak dapat menunaikan permohonan perayu untuk dihantar ke Sekolah Henry Gurney.

KEPUTUSAN

[36] Atas pertimbangan di atas, mahkamah ini berpendapat dan memutuskan rayuan perayu terhadap hukuman yang dikenakan ke atasnya adalah tidak bermerit dan ditolak. Perintah hukuman sepuluh tahun penjara yang dikenakan oleh Mahkamah Tinggi ke atas perayu dikekalkan. Walau bagaimanapun untuk kebaikan dan kebajikan perayu semasa menjalankan hukuman penjara tersebut, mahkamah memerintahkan agar perayu

diasingkan atau dipisahkan daripada banduan-banduan dewasa (yang telah melebih 21 tahun) sepanjang tempoh beliau menjalani hukumannya.

Rayuan perayu ditolak.

Dilaporkan oleh Ashgar Ali Ali Mohamed